

„Rekenen is een beetje saai”, zegt ze. „Het is zo makkelijk dat het weer moeilijk wordt.”

FOTO HERMAN ENGBERS

Dagmar: In de plusklas zitten kinderen die mij begrijpen

door Hanne Obbink

Eén ochtend in de week zit Dagmar (8) in de klas met alleen maar andere hoogbegaafde kinderen. Dat is heel leuk, zegt ze. „Die kinderen zijn hetzelfde als ik. Die begrijpen mij beter.”

Vier dagen per week zit Dagmar 'gewoon' in de klas op basisschool de Korenaar in Apeldoorn. Daar heeft ze meestal niet veel zin in. „Het is een beetje saai, elke dag hetzelfde. En het is makkelijk. Rekenen is zó makkelijk dat het weer moeilijk wordt.”

Maar die ene ochtend is alles anders. Dan gaat Dagmar naar de zogeheten plusklas. Daar zitten hoogbegaafde kinderen bij elkaar van alle basisscholen die onder hetzelfde

schoolbestuur als de Korenaar vallen, het PCBO. En dat is leuk. „We zijn nu bezig met een project over de vier elementen”, vertelt Dagmar.

Het PCBO wil volgend schooljaar een 'plusschool' beginnen. Daar zitten hoogbegaafde kinderen dag in dag uit bij elkaar in de klas. Dagmar wil daar graag heen.

Ja, ze zou de kinderen van de Korenaar wel missen. „Maar in de plusklas zitten kinderen die mij begrijpen. Daar heb ik nooit ruzie.” In haar gewone klas wel? „Nee, maar daar praat ik niet zoveel met andere kinderen. Daar werk ik ook nooit samen, daar werk ik liever alleen.”

Als het aan haar moeder ligt, krijgt Dagmar haar zin. Want, zegt Gwendolyn Rutten, van die plusklas is ze veel vrolijker geworden. „Toen ze als vierjarige naar school ging, zat ze al op het niveau van groep 3. Daarom sloeg Dagmar twee klassen over. Maar ook in haar nieuwe klas

was ze obstinaat, ze zat niet lekker in haar vel. En ze presteerde ook niet goed.”

Uit tests bleek dat Dagmar een IQ van 150 heeft. Maar die diagnose bleek niet eenvoudig in een remedie te vertalen. „Haar docenten deden hun best, daar lag het niet aan. Maar je moet hoogbegaafden de lesstof anders aanbieden, en dat bleef zoeken. Dankzij privé-begeleiding en de plusklas gaat het nu beter met Dagmar.”

„Een ander kind in de plusklas had laatst een plastic tas bij zich met een afbeelding die Dagmar aan Esscher deed denken”, vertelt Rutten. „Daar zei ze iets over. Dat klasgenootje had nog nooit van Esscher gehoord, dus legde Dagmar uit dat dat een kunstenaar was bij wie on-eindigheid een grote rol speelt. En daarna gingen ze knikkeren. Die afwisseling tussen pieken en gewoon kind zijn, dat kan in de plusklas.”